

บทที่ 1

บทนำ

การวิจัยเรื่อง ค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สงขลา และยะลา ที่จะกล่าวในบทนี้ เริ่มศึกษาจากความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์ ขอบเขตการวิจัย กรอบแนวคิดในการวิจัย สมมติฐานของการวิจัย คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

เรื่องเพศถือได้ว่าเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์อย่างแท้จริง เพราะมนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับเพศ ครั้นเมื่อเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ความเจริญเติบโตทางเพศก็เป็นความเจริญเติบโตส่วนหนึ่งของมนุษย์ ทั้งในทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม อย่างเห็นได้ชัด แล้วยังเข้ามาเกี่ยวข้องกับ การดำเนินชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย ไม่ว่าจะมนุษย์จะยอมรับมันหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้เนื่องจากมนุษย์มีสัญชาตญาณทางเพศหรือสัญชาตญาณการสืบพันธุ์อยู่ใน พัฒนาการของชีวิตนับแต่แรกเกิดจนถึงวัยชรา (วันทนี วาสิตะสิน, 2526) ดังที่ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) จิตแพทย์ชาวออสเตรียผู้ให้กำเนิดวิชาจิตวิทยาวิเคราะห์ศาสตร์ (Psycho Analysis) ได้กล่าวยืนยันไว้ว่า “มนุษย์เรามีสัญชาตญาณและความรู้สึกทางเพศมา ตั้งแต่เกิดไม่ใช่จะมีเมื่อตอนโตขึ้น หรือเป็นเรื่องของผู้ใหญ่เท่านั้น” (อ้างถึงในจันทร์วิภา ดิลก สัมพันธ์, 2543) และเขายังได้ยอมรับความสำคัญของเรื่องเพศว่า “เรื่องเพศเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตคน เพราะเรื่องเพศเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมขึ้น” (อ้างถึงใน ระวีวรรณ วุฒิ ประสิทธิ์, 2526)

ด้วยเหตุดังกล่าว เรื่องเพศจึงเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่มีอิทธิพลต่อชีวิตและความ เป็นอยู่ของมนุษย์ถึงขั้นที่หลักปรัชญาตะวันตกได้จัดให้เรื่องเพศหรือกามารมณ์เป็นปัจจัย สำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์อยู่ในอันดับสองรองจากอาหาร โดยจัดเรียงลำดับไว้ดังนี้ อาหาร เพศ และสังคม (food, sex and social) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ วิล ดูรานท์ (Will Durant) นักเขียน นักปรัชญาชาวอเมริกันคนสำคัญที่ว่า “รองจากความหิว เรื่องเพศ

เป็นสัญชาตญาณรุนแรงที่สุด และเป็นปัญหาใหญ่โตที่สุดด้วย” (อ้างถึงใน สุชาติ และวรรณี โสสมประยูร, 2531)

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าความต้องการทางเพศจะเป็นสัญชาตญาณที่จำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์เช่นเดียวกับความจำเป็นทางด้านอื่น ๆ เช่น ปิ่จจัยสี่ แต่ความจำเป็นในเรื่องเพศจะต้องอยู่ในเวลาที่เหมาะสม เมื่อบุคคลนั้นมีความพร้อม มีความรับผิดชอบเพียงพอ ไม่เห็นว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องของการเอาเปรียบอีกฝ่ายหนึ่งตลอดจนไม่ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นกับตัวเองและสังคมที่อาศัยอยู่ เรื่องเพศจึงจะสร้างความสุขซึ่งเป็นความสุขที่ถูกต้องทางศีลธรรม จรรยาด้วย แต่ทว่าขณะนี้ในสังคมไทยกำลังปรากฏจำนวนผู้คนที่มึพฤติกรรมทางเพศที่สร้างปัญหาทางเพศอยู่เป็นอันมาก ทั้งรูปแบบการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่น่านิยม เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การสำเอนทางเพศ และการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ เช่น รักร่วมเพศจนทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน กลายเป็นปัญหาทางสังคมที่นับวันจะทวีความรุนแรงและขยายตัวกว้างขวางยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีโอกาสเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมมากที่สุด เนื่องจากเป็นวัยที่มีแรงขับดันทางเพศตามธรรมชาติสูง เพราะอยู่ในช่วงอายุที่ได้รับการกระตุ้นจากฮอร์โมนเพศ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย และจิตใจ มีความอยากรู้ อยากลองในสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างรุนแรง มีความรู้สึททางเพศ มีความสนใจเพศตรงข้าม มีความรักระหว่างเพศ (พิสมัย เคนดวงพันธ์, 2538) และมักมีพฤติกรรมทางเพศไปในทางปลดปล่อยพลังงานทางเพศที่มีมากขึ้น คือ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (วิทยา นาควัชร, 2537) ประกอบกับสภาพแวดล้อมของสังคมไทยปัจจุบัน ได้กลายเป็นสังคมยุคโลกาภิวัตน์ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เปิดรับการแพร่เข้ามาอย่างรวดเร็วของวัฒนธรรมตะวันตก ซึ่งเข้ามามีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความรู้สึกนึกคิดและการดำเนินชีวิตของวัยรุ่น โดยเฉพาะค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศ ดังจะเห็นได้ว่าวัยรุ่นในปัจจุบันมีความคิดอิสระและประพฤติดนอย่างเสรีเกี่ยวกับเรื่องเพศมากขึ้น สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่เปลี่ยนแปลงไปจากขนบธรรมเนียมประเพณีเดิมของไทย ไม่ว่าจะเป็นการคบเพื่อนต่างเพศ การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพัง การแต่งกายให้ดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามตามแฟชั่นตะวันตก การแสดงออกทางเพศในที่สาธารณะ โดยไม่คำนึงถึงกาลเทศะตลอดจนพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่เพิ่มมากขึ้น

ยิ่งไปกว่านั้น จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยที่ผ่านมา ทำให้ศีลธรรมและวัฒนธรรมเสื่อมถอยลง ทั้งนี้เป็นเพราะพ่อแม่ ผู้ปกครองไม่มีเวลาสั่งสอนเด็กอย่างใกล้ชิด อีกทั้งยังมีสถานบันเทิงเรีงรมย์ สื่อลามกต่าง ๆ ที่ยั่วยุกำารมณั และเป็นแหล่งให้

ความรู้ สร้างประสบการณ์เรื่องเพศผิด ๆ แก่วัยรุ่นอยู่แพร่หลาย เมื่อผนวกเข้ากับกรณีที่วัยรุ่นในปัจจุบันมีโอกาสใช้ชีวิตแบบอิสระพ้นจากการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดของพ่อแม่ ผู้ปกครอง และสามารถคบหาสมาคมกับเพื่อนต่างเพศได้อย่างเสรียิ่งขึ้น สภาพการณ์เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นให้วัยรุ่นมีค่านิยมทางเพศที่ไม่ถูกต้อง ปฏิบัติตัวทางเพศที่ไม่เหมาะสม รวมถึงการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในด้านการมีเพศสัมพันธ์สูงขึ้น นอกจากนี้ผลจากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ก็ทำให้เกิดระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ซึ่งเน้นวัตถุเป็นหลัก เมื่อรวมเข้ากับกระแสการโฆษณาชวนเชื่อและค่านิยมฟุ่มเฟือยทางวัตถุ ทำให้เยาวชนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาเล่าเรียนประพาศติมิชอบทางเพศ เช่น การขายบริการทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ และเอกชน (เพ็ญแข อัจฉาทร อ้างถึงใน สร้อยวลัย สุขดา, 2543)

ขณะนี้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นได้กลายเป็นปัญหาสำคัญที่สมควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนและจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร เนื่องจากผลที่เกิดขึ้นจากการมีเพศสัมพันธ์ในวาระที่ยังไม่เหมาะสมจะนำมาซึ่งปัญหาวัยรุ่นครอบครัวและสังคมตามมา เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่อ่อนต่อโลก ยังไม่มีความรับผิดชอบ และช่วยเหลือตนเองไม่ได้ทางเศรษฐกิจ ยิ่งวัยรุ่นหญิงในสถานศึกษาด้วยแล้ว เมื่อมีเพศสัมพันธ์อาจมีผลกระทบต่อการศึกษา และการทำงานในอนาคต สำหรับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ปลอดภัยอื่น ๆ ของวัยรุ่นที่มีการสำรวจพบได้แก่ พฤติกรรมสำส่อนทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์แบบฉาบฉวย การมีเพศสัมพันธ์เพื่อแลกกับเงินหรือสิ่งตอบแทน การมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน พฤติกรรมทางเพศเหล่านี้สามารถนำไปสู่การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การตั้งครรภ์ในวัยเรียน การทำแท้ง การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งรวมถึงเอดส์ และการก่อคดีหรือความรุนแรงทางเพศแล้วในที่สุดก็จะส่งผลกระทบต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิตของวัยรุ่นเอง

จากผลการสำรวจและการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในด้านการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นที่ พิมลพรรณ อิศรภักดี นำเสนอในวารสารประชากรและการพัฒนาของมหาวิทยาลัยมหิดล ฉบับที่ 4 เมษายน – พฤษภาคม 2545 แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น เรื่องแรกได้แก่ อายุแรกมีเพศสัมพันธ์ต่ำลง จากที่เคยสำรวจพบเมื่อปี 2537 – 2539 ว่านักเรียนชายในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 17 – 18 ปี แต่ในปี 2544 ได้สำรวจพบว่า อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกต่ำลงเป็น 16 ปี หรือจากการสำรวจของสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข ในปี 2539 (อ้างถึงใน พิมลพรรณ อิศรภักดี, 2545) พบว่าวัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุต่ำสุดที่ 11 – 12 ปี แต่การสำรวจในปี 2544 พบว่าอายุต่ำสุด คือ 8 ปี เรื่องต่อไปได้แก่ คู่เพศสัมพันธ์ครั้งแรกซึ่งจากการสำรวจในอดีตพบว่า วัยรุ่นชายส่วนใหญ่จะมีคู่เพศสัมพันธ์ครั้งแรกเป็นหญิงขายบริการทางเพศ แต่ใน

ปัจจุบันได้เปลี่ยนมาเป็นคนรักหรือแฟน หรือคนรู้จักมากขึ้น ในขณะที่คู่เพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นหญิงก็เปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน จากอดีตที่มักได้รับคำตอบว่า เป็นคนรัก หรือแฟน แต่ในปัจจุบันได้เปลี่ยนมาเป็นคนรู้จัก หรือคนเพิ่งรู้จักเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ พิมลพรรณ อิศรภักดี ยังได้กล่าวถึงผลการสำรวจการมีประสบการณ์ทางเพศของวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นหญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเพิ่มมากขึ้น จากในอดีตที่มีเพียงไม่ถึงร้อยละ 5 ปัจจุบันได้เพิ่มเป็นร้อยละ 10 ผลการสำรวจนี้สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของวัยรุ่นหญิงหลายประเด็น ประเด็นแรกได้แก่ วัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์กับคนรัก หรือเพื่อนมากกว่าหญิงขายบริการทางเพศ อีกประเด็นหนึ่งได้แก่ วัยรุ่นหญิงในปัจจุบันมีความกล้าที่จะเปิดเผยพฤติกรรมทางเพศ หรือประสบการณ์ทางเพศของตนมากกว่าวัยรุ่นหญิงในอดีตมาก ทั้งนี้ น่าจะเป็นผลเนื่องมาจากพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายมากขึ้น ในสังคมไทย และทัศนคติว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นเรื่องปกติ เป็นเรื่องเสรีได้กระจายอยู่ทั่วไปในกลุ่มวัยรุ่น ทำให้วัยรุ่นหญิงกล้าพูดถึงพฤติกรรมที่เคยเป็นสิ่งไม่ถูกไม่ควรนี้ได้อย่างเปิดเผยมากขึ้น

จากการแถลงของสำนักงานเอบแค โพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญต่อสื่อมวลชนเมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2544 ถึงผลการสำรวจพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของกลุ่มนักเรียนนักศึกษาทั่วประเทศ เป็นเรื่องยืนยันว่า การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนกำลังเป็นพฤติกรรมปกติวิสัยของกลุ่มวัยรุ่นจำนวนมากในสถานศึกษา เพราะพบว่านักเรียน นักศึกษา จำนวน 382,348 คน หรือร้อยละ 6.3 จากนักเรียน นักศึกษาทั่วประเทศ 6,092,472 คน ออกมายอมรับว่ามีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ในจำนวนที่ยอมรับนี้ ร้อยละ 67.3 ระบุว่า มีเพศสัมพันธ์กับคนรัก ร้อยละ 11.3 มีกับเพื่อนร่วมโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย ร้อยละ 10.6 มีกับเพื่อนต่างโรงเรียนหรือต่างมหาวิทยาลัย ร้อยละ 4.0 มีกับเพื่อนใหม่ที่พบตามสถานบันเทิง และร้อยละ 5.7 มีกับหญิงบริการ นักร้อง แล้วเมื่อถูกถามถึงสถานการณ์หรือแรงผลักดันให้มีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 67.5 ตอบว่า เพราะความใกล้ชิด ร้อยละ 51.0 อยากลอง ร้อยละ 14.3 ถูกกระตุ้นจากการดื่มเหล้า และร้อยละ 27.1 อ่านหนังสือ คูภาพยนตร์ หรือวิดีโอโป๊ นอกจากนี้ นักเรียน นักศึกษาที่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ร้อยละ 35.4 ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดด้วย และเกือบร้อยละ 80 หรือประมาณ 300,000 คน เสี่ยงต่อการเกิดโรคทางเพศสัมพันธ์ เช่น เอดส์ เนื่องจากมีถึง ร้อยละ 32.4 บอกว่า ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย

จากสถานการณ์พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทยในยุคโลกาภิวัตน์นี้ อาจมองได้ว่าเป็นปัญหาที่เกิดจากการปรับตัวและเรียนรู้เรื่องเพศที่มักจะเรียนรู้จากครอบครัว และประสบการณ์ตรงของตัวเอง นอกจากนี้ยังเรียนรู้เพิ่มเติมจากสังคม ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียน เพื่อน สังคม สิ่งแวดล้อม และสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะวัยรุ่นในปัจจุบันเติบโตมาในช่วงการเปลี่ยนแปลงของสังคมอย่างรวดเร็ว ทั้งยังมีช่องว่างในด้านแนวคิดระหว่างค่านิยมแบบอนุรักษ์ในเรื่องเพศของพ่อแม่ ทำให้ไม่มีการพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องเพศในครอบครัว ในขณะที่เดียวกัน สังคมนอกบ้านของวัยรุ่นก็เป็นสังคมสมัยใหม่ที่วัยรุ่นสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอย่างไม่มีขีดจำกัด มีอิสระเสรีในการคบหาสมาคมกับเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศอย่างเต็มที่ ตลอดจนมีโอกาสได้พบ ได้สัมผัสกับแหล่ง หรือสิ่งชั่วอายุารมณ์ทางเพศอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น การที่จะก้าวตามความคิด หรือคอยตามแก้ปัญหาทางเพศของวัยรุ่น จึงมีน่าจะเป็นทางออกที่ดี เท่ากับการหาแนวทางป้องกันแก้ไขก่อนปัญหาจะเกิดขึ้น

หากสังคมไทยปล่อยให้ประหลาดประหลาดให้ประชากรวัยรุ่น (อายุระหว่าง 15 – 24 ปี) ซึ่งมีอยู่ประมาณร้อยละ 16 ของประชากรทั้งหมด (พินลพรรณ อิศรภักดี, 2545) และจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสร้างสรรค์ความเจริญให้สังคม ประเทศชาติในอนาคต ประพฤติตนอย่างเสรีเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยปราศจากความยับยั้งชั่งใจแล้ว ก็จะนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ ตามมาอย่างกว้างขวาง ผลที่เกิดขึ้นมิได้เพียงแต่ทำลายอนาคตและคุณภาพชีวิตของประชากรวัยรุ่นเท่านั้น ย่อมส่งผลกระทบต่อการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าในปัจจุบัน และความมั่นคงในอนาคตของประเทศชาติอย่างแน่นอน เพราะวัยรุ่นก็คืออนาคตของชาตินั้นเอง ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องรีบหามาตรการอันจะช่วยลดหรือป้องกันแก้ไขปัญหาทางเพศของวัยรุ่น โดยเร่งด่วน

การศึกษาค่านิยมเรื่องเพศของวัยรุ่น นับได้ว่าเป็นแนวทางสำคัญประการหนึ่งที่พึงนำมาใช้ในการควบคุม หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นให้เหมาะสมตามกรอบที่สังคมยอมรับ เนื่องจากค่านิยมมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งยวดกับพฤติกรรมการแสดงออก ดังที่ มิลตัน โรคิช (Milton Rokeach, 1968 อ้างถึงใน วาทิต อุตอมาตย์, 2524) ได้กล่าวไว้ว่า “ค่านิยมเป็นเรื่องของความนิยมชมชอบ ความต้องการหรือความพึงใจที่มีอยู่ในบุคลิกภาพของแต่ละคน คนเราจึงมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสิ่งนั้น ๆ ตามความนิยมชมชอบ หรือค่านิยมของตนเอง” หรือตามที่ เบนจามิน เอส. บลูม (Benjamin S. Bloom อ้างถึงใน วาทิต อุตอมาตย์, 2536) ได้แสดงแนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการของค่านิยมไว้ว่า จะเริ่มต้นจากการรับรู้ หรือให้ความสนใจ (reception) แล้วพัฒนาการตามลำดับขั้นเป็นการสนองตอบ (response) การสร้างค่านิยมในตัวบุคคล (valuation) การจัดระบบค่านิยม (organization) และการแสดงพฤติกรรม

ออกมาตามค่านิยมที่ยึดถือ (characterization) ดังนั้นการศึกษาค่านิยมเรื่องเพศของวัยรุ่นกลุ่มใด ๆ ก็ตาม จะสะท้อนให้เห็นถึงแบบแผนพฤติกรรม หรือแนวทางปฏิบัติตนในเรื่องเพศของวัยรุ่นกลุ่มนั้น ๆ อันจะนำไปสู่การพัฒนาส่งเสริมค่านิยมเรื่องเพศของพวกเขาให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสม ไม่ก่อพฤติกรรมที่สร้างปัญหาทางเพศให้ตนเอง ครอบครัวและสังคมประเทศชาติ

จากเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สงขลา และยะลา โดยมุ่งศึกษาค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 การที่ผู้วิจัยตัดสินใจเลือกศึกษาประชากรกลุ่มนี้ก็ด้วยเหตุจูงใจหลายประการ ประการแรก ประชากรวัยรุ่นกลุ่มนี้กำลังอยู่ในวัยเจริญพันธุ์ที่มีความเจริญเติบโตทางเพศเต็มที่ทั้งร่างกายและจิตใจ ส่วนใหญ่จากภูมิลำเนาเดิมเข้ามาอาศัยอยู่ตามบ้านเช่า หรือหอพักเอกชนรายรอบสถาบัน จึงมีสังคมอยู่ในกลุ่มเพื่อนเป็นสำคัญ และมีโอกาสประพาศติดกันอย่างเสรีในการคบเพื่อนต่างเพศ รวมทั้งการมีเพศสัมพันธ์ ประการที่สอง หากปรากฏผลการศึกษาวิจัยว่า ประชากรวัยรุ่นกลุ่มนี้มีค่านิยมเรื่องเพศไปในทิศทางที่ไม่พึงประสงค์ สถาบันทั้งสามแห่งสามารถผนึกกำลังกัน เพื่อกำหนดแนวทาง วิธีการ ตลอดจนกิจกรรมอย่างต่อเนื่องในอันที่จะเสริมสร้างหรือปรับเปลี่ยนค่านิยมเรื่องเพศ ตลอดจนพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาของตนให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งน่าจะสามารถบรรลุผลสำเร็จได้ เพราะมีระยะเวลาดำเนินการยาวนานพอสมควรกว่าที่นักศึกษาเหล่านี้จะจบการศึกษาออกไป ประการที่สาม ประชากรวัยรุ่นกลุ่มนี้ ประกอบด้วยนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษา และสาขาวิชาอื่น ๆ ซึ่งน่าจะได้เปรียบเทียบค่านิยมเรื่องเพศระหว่างผู้ที่จบออกไปประกอบอาชีพครุกับอาชีพอื่น ๆ การทราบค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษาสาขาวิชาครุศาสตร์มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะถ้ามีค่านิยมหรือพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม ในอนาคตจะส่งผลเสียต่อเยาวชนที่นักศึกษาเหล่านี้ไปสอน เนื่องจากครูย่อมเป็นแบบอย่างทั้งทางตรงและทางอ้อมให้แก่นักเรียน และประการสุดท้าย ประชากรกลุ่มนี้มีความแตกต่างกันมากทั้งภูมิหลังส่วนตัวและสภาพแวดล้อมที่ดำรงชีวิตอยู่ ตัวอย่างเช่น ความแตกต่างกันในด้านเชื้อชาติ ศาสนาระหว่างกลุ่มไทยพุทธ และกลุ่มไทยมุสลิม ความแตกต่างกันในด้านภูมิลำเนาเดิม ระหว่างเด็กในเมืองและเด็กจากชนบท ความแตกต่างกันในด้านสภาพของเมืองที่สถาบันการศึกษาของตนตั้งอยู่ระหว่างเมืองที่ยังยึดมั่นกับจารีตประเพณีที่ผูกพันกับศาสนาอย่างยะลา และนครศรีธรรมราช และเมืองที่เป็นศูนย์กลางความเจริญทุกด้าน เต็มไปด้วยศูนย์การค้า แหล่งท่องเที่ยว สถานบันเทิงริมน้ำอย่างสงขลา ความแตกต่างกันเหล่านี้ น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษาแต่ละสถาบัน

สำหรับผลที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ จะช่วยให้ทราบว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีค่านิยมเรื่องเพศไปในทิศทางเชิงบวกหรือเชิงลบ และมีค่านิยมเรื่องเพศไปในรูปแบบประเพณีนิยม แบบกึ่งกลางหรือแบบสมัยนิยม อันจะเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับนำไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดแนวทาง วิธีการ ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างหรือปลูกฝังค่านิยมเรื่องเพศที่พึงประสงค์ สอดคล้องกับความต้องการของสังคมให้แก่นักศึกษาสถาบัน ราชภัฏนครศรีธรรมราช สงขลา และยะลา รวมไปถึงนักศึกษาสถาบันราชภัฏ และเยาวชน วิทยาลัยทั้งในระบบ และนอกระบบ โรงเรียนกลุ่มอื่น ๆ นอกจากนั้น ยังสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร และปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจเจตคติ และค่านิยมเรื่องเพศ เช่น ประชากรศึกษา เพศศึกษา จิตวิทยาพัฒนาการ ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ซึ่งเชื่อกันว่า การนำกระบวนการทางการศึกษามาใช้นั้น จะเอื้ออำนวยให้งานสร้างเสริมค่านิยมเรื่องเพศ และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นให้อยู่ภายในขอบเขตของศีลธรรมจรรยาที่สังคมยอมรับ บรรลุผลสัมฤทธิ์ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาทิศทางและรูปแบบค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สงขลา และยะลา
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะภูมิหลังกับทิศทางค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สงขลา และยะลา
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะภูมิหลังกับรูปแบบค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สงขลา และยะลา

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยมีดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาภาคปกติระดับปริญญาตรี 4 ปี ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ที่ศึกษาอยู่ในสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สถาบันราชภัฏสงขลา และสถาบันราชภัฏยะลา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545

การที่ผู้วิจัยเลือกประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 เนื่องจากนักศึกษาเหล่านี้ยังต้องศึกษาอยู่ในสถาบันราชภัฏเป็นเวลาอย่างน้อยอีก 2 – 3 ปี ซึ่งนับเป็นเวลายาวนานพอที่สถาบันราชภัฏ ทั้ง 3 แห่งจะสามารถกำหนดแนวทาง วิธีการ และกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างหรือปรับเปลี่ยนค่านิยมเรื่องเพศของพวกเขาให้เป็นไปในทิศทางและรูปแบบที่พึงประสงค์ก่อนจบการศึกษาออกไป

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะภูมิหลังต่าง ๆ ของนักศึกษา ประกอบด้วย เพศ ศาสนา สถาบันที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ชีวิตสมรสของบิดา มารดา การศึกษาของบิดา มารดา อาชีพหลักของบิดามารดา สภาพชีวิตครอบครัว และสภาพการอาศัยอยู่

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษา 4 ด้าน ได้แก่

2.2.1 ค่านิยมด้านชีววิทยา องค์ประกอบย่อยของค่านิยมด้านชีววิทยาที่ศึกษา ได้แก่ พัฒนาการของระบบสืบพันธุ์ และความเจริญเติบโตทางสรีระร่างกาย

2.2.2 ค่านิยมด้านสุขวิทยา องค์ประกอบย่อยของค่านิยมด้านสุขวิทยา ที่ศึกษา ได้แก่ สุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศ การเสริมสร้างความเจริญสมบูรณ์ทางเพศ และการป้องกันโรคทางเพศสัมพันธ์

2.2.3 ค่านิยมด้านจิตวิทยา องค์ประกอบย่อยของค่านิยมด้านจิตวิทยา ที่ศึกษา ได้แก่ การมีอารมณ์ทางเพศ การระบายอารมณ์ทางเพศ และความสนใจในเพศตรงข้าม และเพศเดียวกัน

2.2.4 ค่านิยมด้านสังคมวิทยา องค์ประกอบย่อยของค่านิยมด้านสังคมวิทยา ที่ศึกษา ได้แก่ การคบเพื่อนต่างเพศ การมีนัด การมีแฟนหรือคนรัก บทบาทและการวางตัวของหญิงชาย และการมีเพศสัมพันธ์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมและแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศของวัยรุ่นมาเป็นพื้นฐานในการสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยม

แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมมีดังนี้

1.1 พัฒนาการของค่านิยม ตามแนวคิดเชิงทฤษฎีของเบนจามิน เอส. บลูม (อ้างถึงใน วาทิต อุตอามาตย์, 2536) มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1.1.1 ขั้นที่ 1 การรับรู้

1.1.2 ขั้นที่ 2 การแสดงปฏิกิริยาตอบสนอง

1.1.3 ขั้นที่ 3 การสร้างค่านิยม

1.1.4 ขั้นที่ 4 การจัดระบบค่านิยม

1.1.5 ขั้นที่ 5 การแสดงเอกลักษณ์หรือแบบแผนพฤติกรรมตามค่านิยมที่ยึดถือ

1.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อค่านิยม มี 2 แนวคิดดังนี้

1.2.1 ตามแนวคิดของริชาร์ด เอ. คาลิช (Richard A. Kalish อ้างถึงใน วาทิต อุตอามาตย์, 2536) มีดังนี้

(1) สถาบันครอบครัว

(2) สถาบันการศึกษา

(3) สถาบันศาสนา

(4) เพื่อน

(5) อาชีพและการทำงาน

(6) สื่อมวลชนต่าง ๆ

1.2.2 แนวคิดของวาทิต อุตอามาตย์ (2536) ได้แก่ ปัจจัยด้านต่าง ๆ ดังนี้

(1) ด้านประชากรหรือตัวบุคคล เช่น เพศ อายุ สถานภาพการสมรส

(2) ด้านสังคม เช่น ศาสนา การศึกษา ที่อยู่อาศัย สภาพครอบครัว

สื่อมวลชน

(3) ด้านเศรษฐกิจฐานะ เช่น อาชีพ รายได้ของครอบครัว

(4) ด้านจิตวิทยา เช่น ความสนใจ

จากแนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการของค่านิยม ผู้วิจัยได้พัฒนาความคิดมาศึกษาค่านิยม เรื่องเพศของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สงขลา และยะลา เพื่อจะได้ทราบว่า ประชากรกลุ่มนี้มีมาตรฐานหรือเกณฑ์การตัดสินใจในเรื่องเพศเป็นอย่างไร อันจะสะท้อนให้เห็นถึงแบบแผนพฤติกรรม หรือแนวทางปฏิบัติตนในเรื่องเพศของพวกเขาที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน หรือที่จะเป็นไปในอนาคต เนื่องจากคนเรามีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อเรื่องหนึ่งเรื่องใด ตามค่านิยมที่ตนเองมีต่อเรื่องนั้น ๆ

ส่วนแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อค่านิยมนั้น ผู้วิจัยได้พัฒนาความคิดโดย หยิบยกปัจจัยบางตัวที่พิจารณาเห็นว่าน่าจะมีอิทธิพลสำคัญต่อค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษามา เป็นปัจจัยด้านลักษณะภูมิหลังทางประชากรเพื่อใช้เป็นตัวแปรอิสระ (independent variables) สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ เพศ ศาสนา สถาบันที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ชีวิตสมรสของบิดา มารดา การศึกษาของบิดามารดา อาชีพหลักของบิดามารดา สภาพชีวิตครอบครัว และสภาพ การอาศัยอยู่

2. แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศของวัยรุ่น

แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศของวัยรุ่น ได้แก่ พัฒนาการทางเพศ และปัญหาพฤติกรรม ทางเพศของวัยรุ่น ดังนี้

2.1 พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น ตามแนวคิดของวิทยา นาควัชระ (2538) มี ดังนี้

วัยรุ่นเป็นวัยที่ฮอร์โมนเพศทำงานมากขึ้น ซึ่งมีผลต่อลักษณะทางกายวิภาคของร่างกายทั่ว ๆ ไป และลักษณะทางเพศ อีกทั้งยังไปกระตุ้นจิตใจให้เกิดแรงขับเคลื่อนทางเพศ (sexual drive) ให้สูงขึ้น วัยรุ่นจำนวนมากจึงมีพฤติกรรมไปในทางปลดปล่อยพลังทางเพศที่มีอยู่มากของตนออกไปในรูปแบบต่าง ๆ ที่สำคัญก็คือ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง นอกจากนี้ วัยรุ่นยังมีความต้องการอยากรู้ อยากเห็น อยากทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศ มักจะให้ความสนใจในเรื่องเพศ และเพื่อนต่างเพศ ความรักทางเพศของวัยรุ่นส่วนใหญ่จะเป็นความรักแบบหลงใหล ใฝ่ฝัน หรือเป็นความรักแบบรุนแรง ไม่มีเหตุผล สำหรับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

2.1.1 พฤติกรรมทางเพศกับตัวเอง (autosexuality)

2.1.2 พฤติกรรมทางเพศกับคนเพศเดียวกัน (homosexuality)

2.1.3 พฤติกรรมทางเพศกับคนต่างเพศ (heterosexuality)

2.2 ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ตามแนวคิดของประพิมพร อันพาพรหม (2543) และ พิมลพรรณ อิศรภักดี (2545) มีดังนี้

2.2.1 ปัจจุบันพบว่า วัยรุ่นจำนวนมากมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ปลอดภัย และไม่สอดคล้องกับความต้องการของสังคมไทย ไม่ว่าจะเป็นการคบเพื่อนต่างเพศ การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพัง การแต่งกายตามแฟชั่นตะวันตก การแสดงออกทางเพศในที่สาธารณะและพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่เพิ่มมากขึ้น

พฤติกรรมทางเพศที่ไม่ปลอดภัยและไม่สอดคล้องกับความต้องการของสังคมเหล่านี้ สามารถนำไปสู่การถูกติฉินนินทาจนเสื่อมเสียชื่อเสียง การเสียตัวก่อนสมรส การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง การติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์รวมถึงเอดส์ ผลพวงที่ตามมานั้น ไม่เพียงแต่จะส่งผลถึงคุณภาพชีวิตของตัววัยรุ่นเองเท่านั้น แต่ยังส่งผลถึงคุณภาพชีวิตของครอบครัว สังคม และประเทศชาติตามลำดับ

2.2.2 สำหรับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่กำลังสร้างปัญหาให้แก่สังคมไทยอย่างกว้างขวางอยู่ในขณะนี้ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร การมีพฤติกรรมสำส่อนทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์แบบฉาบฉวย การเป็นแม่เฒ่าและชายบริการทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ การมีคู่เพศสัมพันธ์หลายคนในช่วงเวลาเดียวกัน และการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน

จากแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศของวัยรุ่นทั้งด้านพัฒนาการทางเพศและปัญหาพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว ผู้วิจัยได้พัฒนาความคิดมากำหนดขอบข่ายเนื้อหาค่านิยมเรื่องเพศที่จะบรรจุลงในแบบวัดค่านิยมที่สร้างขึ้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เริ่มต้นด้วยการแบ่งเนื้อหาเรื่องเพศตามหลักทฤษฎีของสุชาติ และ วรณี โสมประยูร (2531) ออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านชีววิทยา สุขวิทยา จิตวิทยา และสังคมวิทยา แล้วจำแนกเนื้อหาแต่ละด้านออกเป็นองค์ประกอบย่อยๆ โดยกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น และปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตามที่กล่าวไปแล้วนั้นให้มากที่สุด เช่น พัฒนาการของระบบสืบพันธุ์ การป้องกันโรคทางเพศสัมพันธ์ การมีอารมณ์และระบายนอารมณ์ทางเพศ ความสนใจในเพศตรงข้ามและเพศเดียวกัน การคบเพื่อนต่างเพศ บทบาทและการวางตัวของหญิงชาย และการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น ซึ่งขอบข่ายเนื้อหาเรื่องเพศที่กำหนดไว้จะถูกนำมาใช้เป็นตัวแปรตาม (dependent variables) สำหรับการวิจัยครั้งนี้

สำหรับผลของการวิจัย จะทำให้ทราบทิศทางค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ว่าเป็นไปในเชิงบวกหรือลบ และเป็นรูปแบบประเพณีนิยม แบบกึ่งกลาง หรือแบบสมัยนิยม ทั้งนี้เพราะ ผู้วิจัยได้เลือกใช้เครื่องมือวัดค่านิยมแบบรายงานด้วยตนเอง (self – report) ประเภทมาตราประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับ สำหรับวัดทิศทางค่านิยมเชิงบวกหรือลบ และประเภทคำถามที่มีคำตอบ 3 ตัวเลือก สำหรับวัดรูปแบบค่านิยมแบบประเพณีนิยมแบบกึ่งกลาง หรือแบบสมัยนิยม

จากแนวคิดดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้
ดังนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย มีดังนี้

1. ลักษณะภูมิหลังของนักศึกษาด้านเพศ ศาสนา สถาบันที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ชีวิตสมรสของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา อาชีพหลักของบิดามารดา สภาพชีวิตครอบครัว และสภาพการอาศัยอยู่ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติทางค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษา

2. ลักษณะภูมิหลังของนักศึกษาด้านเพศ ศาสนา สถาบันที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ชีวิตสมรสของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา อาชีพหลักของบิดามารดา สภาพชีวิตครอบครัว และสภาพการอาศัยอยู่ มีความสัมพันธ์กับรูปแบบค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย มีดังต่อไปนี้

1. ค่านิยมเรื่องเพศ หมายถึง ความเชื่อหรือความรู้สึกในเรื่องเพศที่มีลักษณะคงทนถาวรของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง โดยยึดมั่นอยู่ในใจว่าเป็นสิ่งที่ดี มีคุณค่าควรแก่การนำมาเป็นแนวทางในการแสดงพฤติกรรมทางเพศของตน

2. ค่านิยมเรื่องเพศด้านชีววิทยา หมายถึง ค่านิยมเกี่ยวกับกายวิภาคศาสตร์และสรีรวิทยาของร่างกายมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

3. ค่านิยมเรื่องเพศด้านสุขวิทยา หมายถึง ค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพทางเพศและการระวังรักษาร่างกายให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บหรือความผิดปกติทางเพศ

4. ค่านิยมเรื่องเพศด้านจิตวิทยา หมายถึง ค่านิยมเกี่ยวกับความต้องการและความรู้สึกทางจิตใจที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

5. ค่านิยมเรื่องเพศด้านสังคมวิทยา หมายถึง ค่านิยมเกี่ยวกับการปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานความประพฤติ หรือกฎเกณฑ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายหญิง

6. ทัศนคติค่านิยมเรื่องเพศ หมายถึง การที่กลุ่มตัวอย่างมีค่านิยมเรื่องเพศไปทางเชิงบวกหรือลบ

7. รูปแบบค่านิยมเรื่องเพศ หมายถึง การที่กลุ่มตัวอย่างมีค่านิยมเรื่องเพศแบบประเพณีนิยม แบบกึ่งกลางหรือแบบสมัยใหม่

8. **ค่านิยมเรื่องเพศเชิงบวก** หมายถึง ค่านิยมที่กลุ่มตัวอย่างแสดงออกต่อเรื่องเพศ ภายใต้ความเชื่อหรือความรู้สึกที่ดีงาม หรือมีคุณค่าสอดคล้องกับความต้องการของสังคม

9. **ค่านิยมเรื่องเพศเชิงลบ** หมายถึง ค่านิยมที่กลุ่มตัวอย่างแสดงออกต่อเรื่องเพศ ภายใต้ความเชื่อหรือความรู้สึกที่ไม่ดีงาม หรือ ไม่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม

10. **ค่านิยมเรื่องเพศแบบประเพณีนิยม** หมายถึง ค่านิยมที่กลุ่มตัวอย่างแสดงออกต่อเรื่องเพศภายใต้ความเชื่อหรือความรู้สึกที่สืบต่อ ๆ กันมาตั้งแต่สมัยโบราณ

11. **ค่านิยมเรื่องเพศแบบกึ่งกลาง** หมายถึง ค่านิยมที่กลุ่มตัวอย่างแสดงออกต่อเรื่องเพศภายใต้ความเชื่อหรือความรู้สึกที่ผสมผสานและก้ำกึ่งระหว่างค่านิยมแบบประเพณีนิยม และแบบสมัยนิยม

12. **ค่านิยมเรื่องเพศแบบสมัยนิยม** หมายถึง ค่านิยมที่กลุ่มตัวอย่างแสดงออกต่อเรื่องเพศภายใต้ความเชื่อหรือความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และสังคมในปัจจุบัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย มีดังต่อไปนี้

1. ทำให้ทราบค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สงขลา และยะลา ว่าไปในทิศทางเชิงบวกหรือลบ และเป็นรูปแบบประเพณีนิยม แบบกึ่งกลาง หรือแบบสมัยนิยม
2. เป็นข้อมูลพื้นฐานที่จะกำหนดแนวทาง วิธีการ ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ในการส่งเสริมหรือปลูกฝังค่านิยมเรื่องเพศในแนวทางที่พึงประสงค์ และสอดคล้องกับความต้องการของสังคมให้แก่สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สงขลา และยะลา รวมถึงนักศึกษาสถาบันราชภัฏและเยาวชนวัยรุ่น ทั้งในระบบและนอกระบบ โรงเรียนกลุ่มอื่น ๆ ต่อไป
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการสอนเรื่องเพศศึกษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบัน
4. เป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่สนใจและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ในการป้องกันแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการมีค่านิยมเรื่องเพศและพฤติกรรมทางเพศที่ไม่อยู่ภายในขอบเขตของศีลธรรมจรรยาที่สังคมยอมรับของวัยรุ่นกลุ่มต่าง ๆ

5. เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาวิจัยค่านิยมเรื่องเพศกับประชากรวัยรุ่นกลุ่มอื่น ๆ
ทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนต่อไป

